

“Em fa gràcia el mateix que fa riure els nens”

Roser Rimbau va arribar a la literatura infantil una mica per casualitat, però ara ja n'és una apassionada autora i activista, amb una desena de contes publicats des del 2006, als quals ara s'acaba d'afegir la seva primera novel·la, *Els lletrafòbics i el senyor No-Nom* (Cruïlla), il·lustrada per Gemma Palacio, que el 5 d'octubre va rebre el prestigiós premi de literatura infantil El Vaixell de Vapor.

Tot va començar amb el periodisme...Sí, jo vaig estudiar periodisme perquè m'agradava escriure i pensava que allò seria el camí, però no. A principis dels anys noranta vaig estar fent pràctiques al Diari de Girona i després treballant durant dos o tres anys a El Punt, però el tipus de periodisme que m'hi va oferir no el trobava gaire interessant. A mi m'hauria agradat disposar de més temps per aprofundir en els temes i escriure reportatges més llargs. Quin va ser el següent pas? Un dels meus germans estava treballant per a Planeta, concretament a la divisió de còmic, on s'encarregaven bàsicament de maquetar i traduir, i em va oferir que hi anés a fer feina de correcció de textos en català. Durant molts anys vaig estar compaginant la tasca de correcció de còmics amb la companyia de percussions La Banda del Surdo. Un altre gir argumental. Com hi arriba, a aquest món? Jo havia estat a la colla dels Diables de l'Onyar, però no tenia formació musical, així que quan alguns dels seus percussionistes van formar La Banda del Surdo em vaig haver de posar les piles per tocar el tambor. Amb ells, hi vaig estar uns vuit anys, i va ser una gran època, perquè vam anar a tocar a Itàlia, França, Noruega i altres països. Al principi de tot, llogàvem dues furgos, anàvem al País Basc i ens hi passàvem una setmana, vivint allà, en cases ocupades. Però al final, per no fer tanta nosa, em van fer responsable de vestuari [riu]. Després vam fer un parell d'espectacles de percussions i videoprojeccions, *Perpetrat i Ferroviatge*, amb una nova companyia sota la direcció de Jep Sánchez, Enric Canada en la part musical i Quim Paredes en la visual. Quan comença a escriure teatre? Em movia en un cercle en què hi havia molts músics i gent del teatre, com ara Dani Ibáñez, del grup Mõondo, i em van començar a proposar que fes textos per als seus espectacles. Vaig escriure diverses obres per al públic familiar: *El bosc desafinat* i *Planeta sònic*, de Mõondomussa; *Pirata*, de Teatre a la Llauna, amb David Planas i Meritxell Yanes; la visita teatralitzada *Va de llegendes*, de *Va de Contes*, i *La nau simfònica*, de *Migrasònics*. Jo no estava formada per escriure teatre –ni ara tampoc–, però són coses que et donen ofici i un gran bagatge, sobretot les vegades que t'has entrebancat, i per això n'estic molt agraïda. I d'aquí a la literatura infantil? Sí. El 2006 es va convocar el premi Comte Kurt de La Galera i jo vaig veure la convocatòria deu dies abans que s'acabés el termini per presentar-hi originals. Havien de ser contes molt curts, d'uns 2.000 caràcters, així que sobretot vaig tenir feina per netejar i corregir el text, que és el que més m'agrada. El vaig guanyar amb *En Naïm s'ha descolorit!* Va ser el meu primer premi i el primer conte publicat. Aquí ja va tenir clara la vocació? En realitat no. Jo encara pensava en la literatura infantil com un camí per arribar a escriure algun dia per a adults. Però vaig fer un curs a l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès amb Marta Luna, i ella ens va fer entendre que la literatura infantil era un món que no s'acabava mai i que era meravellós. Ella també ens va fer veure que un nen no és més ximple que un adult, sinó que simplement és menys madur, i per tant has d'arribar al seu nivell de comprensió. La literatura infantil, com que és fàcil de llegir, sembla que també sigui fàcil d'escriure, però en realitat es tracta d'una senzillesa persuadida. Si t'agrada, t'ho passes molt i molt bé, i a mi m'agrada molt. Va ser també Marta Luna la que em va proposar escriure coses per a Publicacions de l'Abadia de Montserrat [<http://213.96.33.67/pamsa/cataleg/llicitat.html?autor=%20Rimbau,%20Roser&idAutor=898>], i així van sortir *Laura* i *el Nadal*, *De què treballa, l'Aniol?* i *La llegenda de Sant Jordi*. L'editorial a la qual ha estat més vinculada, però, és Takatuka [<http://www.takatuka.cat/autor.php?autor=Roser%20Rimbau>]. Sí, com a autora i com a traductora, ja que només tradueixo per a ells. Vaig conèixer el seu fundador i director, Patric de San Pedro, en un sopar. Jo li vaig dir que escrivia literatura infantil i ell em va mirar amb cara de 'ja és aquí la típica pesada' [riu], però al cap de poc em va publicar *El gol*, un conte il·lustrat pel meu germà Pep, i més tard també *Quan l'home més fort del món agafa el telèfon*, tothom el confon amb la tieta Encarna, que va ser el primer conte

que publicava amb tapa dura. Era com passar a una altra lliga. A propòsit, gran –i llarg– títol. L'humor és una constant en la seva obra, no? Ho intento, perquè m'agrada molt fer riure. A més, em fa gràcia el mateix que fa riure els nens, i crec que aquesta connexió em resulta molt útil. Jo puc disfrutar moltíssim en un espectacle infantil i m'hi pexo de riure amb la mainada. Salvant les distàncies, vaig sentir una entrevista amb Roald Dahl, de les que escolto en anglès per practicar l'idioma mentre frego els plats, i ell també deia que el tipus d'acudit que més li agradava és aquell tan típic de 's'obre el teló'. El 2018 també va publicar amb Takatuka el conte solidari 'La carta'. Sí, aquest projecte va néixer a la Fira del Conte de Medinyà, on hi havia un noi i una noia de la companyia teatral Cap de Pardals que tenien una història i estaven buscant un escriptor que la plasmés en un conte. El llibre havia de servir per donar suport a una campanya de micromecenatge a Verkami per finançar la construcció d'un petit teatre en un poble del Senegal. Aquest conte ha tingut força repercussió: va ser seleccionat entre els millors llibres infantils de l'any per diferents catàlegs nacionals i internacionals com ara White Ravens i OEPLI, i recentment ha estat traduït al portuguès per a la seva publicació al Brasil. Ara ha saltat del conte a la novel·la. Per què? D'una banda, vaig traduir per a Takatuka la novel·la L'Amy i la biblioteca secreta, d'Alan Gratz, i això em va permetre conèixer molt bé l'estructura d'una novel·la infantil. A més, el 2021 em van concedir una de les beques per a la creació literària de la Institució de les Lletres Catalanes. A més, ja tenia un punt de partida: el fill del meu company no és un gran lector i fins i tot es podria dir que va arribar a agafar por a llegir, per una mala experiència a classe, on alguns companys se'n van riure quan llegia en veu alta. Tenia clar que si hi ha lletraferits, ell era el contrari: un lletrafòbic. Però no sabia com acabar la història. Com ho va resoldre? Un dia ell va venir a casa a sopar amb un amic, van entrar al meu ordinador per mirar Youtube i el van bloquejar, de manera que van inhabilitar la meua eina de treball. Això em va inspirar la història del senyor No-Nom, de l'Institut d'Estudis Lletrafòbics (IEL), que intenta que una escriptora de literatura infantil –la xurri del pare d'en Pere, el protagonista, que comparteix amb la seva nova amiga Malak la fòbia per la lectura– no pugui enllestir la seva novel·la, perquè l'objectiu de l'IEL és fer tot el possible perquè no llegim i no tinguem esperit crític. Per salvar uns adults que han estat abduïts per la pantalla del mòbil, en Pere i la Malak han de completar la novel·la i convertir-se en personatges de la història. Pura ficció, però també molt real... Sí, les màquines són cada vegada més addictives i ens aparten de la lectura i la reflexió. Però també crec que la màgia de la literatura és molt gran i que els lectors joves es continuen enganxant a una bona història explicada amb gràcia.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 07-12-2022, Pàgina 14

-El Punt Avui. Nacional 07-12-2022, Pàgina 14

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2226842-em-fa-gracia-el-mateix-que-fa-riure-els-nens.html>